

ROMANA

Cathy Williams

Nyomozás Hawaiiin

Chantelle Shaw

Átrendezem az életed

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Cathy Williams, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A ROMANA 795. eredeti címe: *Forbidden Hawaiian Nights*

Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

© Chantelle Shaw, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Romana 796. eredeti címe: *Di Cesare's Pregnant Mistress*

Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• *Magyarra fordította:* Halász Kriszta

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 795-796. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-896-2

• *Kép:* Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Cathy Williams

Nyomozás Hawaiiin

1. FEJEZET

Max Stowe az öccse hangját hallgatta a telefonból, de nem nagyon figyelt a testvére megnyugtatónak szánt monológjára. Mi több, komoly erőfeszítésébe került, hogy félbe ne szakítsa.

James jelenleg Dubajban tartózkodott, és az utolsó simításokat felügyelte azon az ultramodern, környezetbarát szuperjachton, amelynek építését alig több mint egy évvel ezelőtt rendelték meg.

Ő viszont a szállodája erkélyéről nézte a tengerpartot, és közben azon törte a fejét, hogyan találja meg szeszélyes húgát, aki úgy tűnt el a semmiben, hogy csak egy sms-t küldött neki a semmitmondó „Ne aggódj miattam!” szöveggel.

Max azon tűnődött, vajon ki húzta kettejük közül a Fekete Pétert – James vagy ő?

Határozottan feszült volt a hosszú hawaii repülőút után, úgyhogy gyorsan befejezte a beszélgetést, és visszatette a mobiltelefonját a zsebébe. A festői látvány sem nagyon érdekelte. Bár már lezuhanyozott, nyomasztónak és kellemetlennek találta a hőséget. Rosszkedve volt. Normális körülmények között már nagy „vérengzést” rendezett volna az alkalmazottai között. Az igazsághoz tartozik, hogy az ember nem úgy jut fel a tápláléklánc csúcsára, hogy eltűri a hozzá nem értést és a megbízhatatlanságot.

Sajnos a körülmények egyáltalán nem voltak normálisak. Max csalódottan és rosszkedvűen fordult meg, és belépett az ötcsillagos szálloda légkondicionált tetőtéri lakosztályának szinte jeges hűvösébe.

Izzy, A kishúga... Hol a fenében lehet? Csak azt tudta, hogy hol nincs: itt, Hawaiiin, és nem végzi a munkáját, amiért busásan megfizetik.

Max nem akart borúlátó spekulációkba bocsátkozni. Arra nevelték, hogy a tényekkel foglalkozzon, és megoldásokat találjon az aktuális problémákra. Izzy eltűnése is ilyen probléma volt, és bízott benne, hogy erre is megoldást talál. Már azt is tudta, milyen utat fog választani a célja eléréséhez.

Az órájára pillantott. Délután fél öt volt. A nap már lejjebb ereszkedett az égen, de a hőség tikkasztó maradt. Valahol ezen a tengerparton várja a válasz a kérdésére Mia Kaiwi képében, aki huszonhét éves, egy méter hetven centiméter magas, és kertészként, valamint mindeneként dolgozik abban a butikhotelben, amelyet Oahun építettek.

Max két nappal ezelőtt kapta az sms-t a húgától. Két nappal ezelőtt vette fel a kapcsolatot Nattal, a projekt építésvezetőjével, hogy megtudja, mi folyik. És két napja tudta meg, hogy bár sem Natnek, sem a művezetőjének, Kahalénak fogalma sincs arról, hová tűnt a húga, Izzy legjobb barátnője, Mia biztosan tud valamit.

Huszonnégy órája maradt arra, hogy elintézzé azt a néhány dolgot, amit nem bízhatott másra, aztán útnak indult. És most itt van, hogy megkeressen egy nőt, akit nem is ismer. Egy nőt, aki Nat szerint minden szombat délután megbízhatóan és pontosan három-öt gyereknek ad szörfleckéket.

Utasítást adott, hogy a nőt ne értesítsék az érkezéséről. Semmilyen körülmények között nem engedheti, hogy Mia elszökjön előle, vagy semmitmondó válaszokat eszeljen ki. Max a meglepetés erejét akarta kihasználni, hogy kiszedje a nőből, amit tudni szeretne. Aztán pedig előkeríti Izzyt. Négy teljes napot adott magának arra, hogy elrendezze ezt a kellemetlen ügyet, aztán visszatér Londonba, és folytatja az életét ott, ahol abbahagyta.

Bárhon is legyen a kishúga, felkutatja, és kideríti, mi ütött belé. Emlékezteti a kiváltságokra, melyeket élvez, és akár szelíd erőszakkal is visszatereli a helyes útra.

Tizenöt perccel később kilépett a szállodából, és elindult a tengerparton. Mivel arra számított, hogy hamarosan visszatér Londonba, csak a legszükségesebbeket pakolta be, a rövidnadrágról például teljesen megfeledkezett. Amit hamarosan bánni kezdett, mert még mindig nyomasztó volt a hőség.

A tenger felett tüzes színekben pompázott a naplemente. Max hagyta, hogy tekintete elkalandozzon, miközben lassan sétált a meleg homokon. A tenger élénk türkizkékje mélykékké

változott, és sorra kigyúltak a parton sorakozó szállodák fényei. Vidám hangok és nevetés szállt a levegőben, és persze az induló autók hangja, ahogy fokozatosan kezdett kiürülni a tengerpart.

És akkor meglátta a lányt, akit keresett. Mia gyors, kecses mozdulatokkal rakosgatta a szörfdeszkákat, és izgatott gyerekek hada táncolt körülötte. A SZÖRFSULI GYEREKEKNEK feliratot szinte eltakarták az egymásra rakott szörfdeszkák.

A lány mezítláb volt, bikinifelsőt és szárongot viselt, amelyből kilátszott a köldöke. Fekete fürtjeit lófarokba fogta, miközben váltott egy-két szót a gyerekekért érkező szülőkkel. Amikor az utolsó gyereket is elvitték, Mia magára húzott egy bő pólót, rápillantott a csuklóján lévő nagy számlapú órára, aztán lánccal és lakattal rögzítette a szörfdeszkákat, majd elsétált.

Max habozás nélkül a nyomába eredt. Azért jött ide, hogy elvégezzen egy munkát, és minél hamarabb végez, annál hamarabb távozhat.

Mia rögtön megérezte, hogy valaki követi. Komoly gyakorlata volt benne, hogyan rázza le azokat a férfiakat, akik az utcán eredtek a nyomába, és megpróbálták felcsípni. Soha nem szerette az ismerkedésnek ezt a fajtáját, de ma este végképp nem volt kedve hozzá.

Hirtelen megfordult, és keresztbe tett karral megállt, eltökélten, hogy elzavarja ezt a pimasz fickót.

De annyira meghökkent, hogy egy pillanatra a torkán akadt a szó. Tekintete lassan vándorolt alulról felfelé. Az ismeretlen férfi ugyanis lélegzetelállítóan jól nézett ki. Nem elég, hogy rendkívül jóképű volt, a testét is lenyűgözően atletikusnak találta Mia, és még ebben a strandra teljesen alkalmatlan öltözékben – bőrmokaszinban, ezüstszürke vászonnadrágban és fehér ingben – sem nyújtott nevetséges látványt. A szeme olyan sötétkék volt, mint a tenger. Olyan elsöprő mértékben áradt belőle a szexepil, hogy Mia egy végtelennek tűnő másodpercre ledermedt, de gyorsan magához tért átmeneti gyengeségéből.

– Hagyjon békén! – Azzal sarkon fordult, és büszkén felvetett fejjel, gyors léptekkel elsétált, félreérthetetlenül jelezve, hogy nem érdekli a férfi.

– És ha nem?

Az idegen hangja mélyen és bársonyosan csengett. Mia önkéntelenül is megborzongott.

– Makacssággal nem ér el semmit! – Bosszúsan megfordult... majd hátrált egy lépést, mert a férfi váratlanul közel lépett hozzá. – Maga a legkevésbé sem érdekel. Nem akarom, hogy meghívjon egy italra. Nem akarok elmenni magával egy klubba. Nem akarok magával vacsorázni.

– Nem emlékszem, hogy bármi ilyesmire kértem volna.

Miát meglepte a férfi hűvös hangja. Olyan nyugalom és egykedvűség sugárzott belőle, ami elbizonytalanította. Ki ez az ember? És mit akar tőle?

Mia, ha akarta, ha nem, azonnal felkeltette minden férfi érdeklődését. Egy méter hetven centi magas volt, karcsú, az arca szív alakú, és az ajka buja, érzéki csókokat ígért. A napon és a friss levegőn dolgozott, így egyébként is kreol bőrének színét aranybarnára színezte a nap. A haja hosszú és hollófekete, a szeme akár az olvasztott karamell. Csoda, ha a férfiak megbámulták?

De őt egyikük sem izgatta. Kai után úgy döntött, lemond a szerelemről. Rövid házassága megfosztotta minden illúziójától e tekintetben. Nagyon ostobának kell lenni ahhoz, hogy az ember ne tanuljon egy ilyen tapasztalatból.

Márpedig ő nem volt ostoba. Megtanulta a leckét.

– Nem beszélek magával – jelentette ki, és megpróbált ismét elfordulni.

– Mia Kaiwi? Ez a neve, ugye?

Mia mozdulatlanul dermedt. Sötét előérzettől gyötörve fordult vissza az idegen felé. Az csak állt ott, és kifürkészhetetlen arccal nézett rá.

– Ki maga?

– Inkább azt mondom meg, ki *nem* vagyok – válaszolta Max szenvtelenül. – Valaki, aki kalandra vágyik.

– Honnan tudja a nevemet?

– Elmehetnénk valahová, ahol zavartalanul beszélgethetünk?

– Nem megyek magával sehova.

– De igen. Még hozzá most rögtön. – Max körülnézett. – Van errefelé egy csendes kocsmá? Javasolnám a szállodámat, de mivel azt hiszi, hogy fel akarom csípni, nem hiszem, hogy jó ötlet lenne.

– Rendőrt hívok, ha nem hagy békén! – fenyegetőzött Mia, de már nem volt olyan harcias és magabiztos, mint az elején. A férfi viselkedése elbizonytalanította.

– Azt nem javaslom. – Max egy kávézó felé mutatott, kicsit lejjebb a parton. Sokan voltak, de még mindig akadt néhány szabad asztal. – Menjünk oda.

Mia legnagyobb megdöbbenésére a férfi egyszerűen elsétált, nyilvánvalóan arra számítva, hogy ő követni fogja. És pontosan ezt is tette. Legalább ismerte annak a helynek a tulajdonosát, így biztonságban érezhette magát.

A férfi most visszapillantott a válla fölött, és rövid szünetet tartott, hogy Mia utolérje.

Legalább egy méter kilencven centi magas volt, egy teljes fejjel tornyosult a kávézóban mindenki más fölé. Mia biccentett Macknek, a tulajdonosnak és a feleségének, Rae-nek, amikor elhaladtak mellettük.

– Ne aggódjon – mondta az idegen. – A barátai gondoskodnak róla, hogy ne essen bántódása.

– Tessék? Milyen barátaim?

A férfi a bárpult felé biccentett.

– Az a két ember ott. A jelenlétük remélhetőleg megnyugtató, és végre elhiszi nekem, hogy nem akarok a bugyijába férközni.

– Valójában az nyugtatna meg, ha megmondaná a nevét – válaszolta Mia. – Úgy tűnik, az enyémet tudja, úgyhogy már csak udvariasságból is be kellene mutatkoznia.

– Majd ha itt lesz az ideje. Mit kér inni?

– Egy pohár vizet.

A férfi megvonta széles vállát, és az ablaktól távolabb választott egy asztalt.

– Minden rendben, Mi?

Mia megpróbálkozott egy mosollyal, amikor a csinos, rövid, szőke hajú Rae megjelent az asztal mellett, hogy felvegye a rendelést. A magas, jóképű idegen, akinek a társaságában érkezett, láthatóan felkeltette az asszony kíváncsiságát.

– Persze, miért ne lenne?

Megrendelték az italukat, és Rae eltűnt.

– Magát itt mindenhol ismerik?

Mia nehezen tudott szabadulni a férfi tekintetének bűvköréből. Kétségkívül van benne valami különleges. Már csak a felháborítóan vonzó külseje miatt is...

– Itt születtem és nőttem fel, úgyhogy nem meglepő, főleg hogy sok időt töltök a tengerparton. Szombatonként és vasárnaponként szőrfleckéket adok a gyerekeknek, és amikor csak tehetem, magam is szőrfözök. Mi itt egy összetartó közösség vagyunk. Maga viszont még mindig nem árulta el a nevét.

– Max Stowe vagyok, Izzy bátyja.

Mia nagyot nézett. Erre tényleg nem számított. A férfi a legcsekélyebb hasonlóságot sem mutatta Izzyvel, aki alacsony volt, törekeny és szőke. Ez a fickó meg akkora, mint egy hegyomlás, és a haja is fekete. Csak a szemük volt mindkettejüknek kék, igaz, Izzyé sokkal világosabb árnyalatú.

Mielőtt bármit szólhatott volna, az idegen elővette a tárcáját, kivette a jogosítványát, és odalökte neki.

– Ha esetleg kétségei lennének – mondta gúnyosan.

Mia szótlánul visszacsúsztatta a kártyát.

– Fogalmam sem volt róla, hogy a szigeten van.

– Mert nem akartam, hogy híre menjen, hogy idejövök. Kifejezetten megkértem Natet és a jobbkezét, hogy tartsák titokban az érkezésemet.

– Miért?

– Mert ha tudja, hogy jövök, megszökhet előlem, vagy legalábbis kitalálja, hogyan kerülje ki a

kérdéseimet.

– Milyen kérdéseit? – Mia még mindig nem tudta elhinni, hogy Izzy testvére ül vele szemben. A barátnője csak futólag említette Maxet. Mia Izzy elmondása alapján úgy képzelte őt, mint aki kizárólag a munkájának él, és vasmarokkal irányítja a nála jóval fiatalabb hűgát. Egy humorérzék nélküli zsarnoknak képzelte, aki istennek hiszi magát.

– Hol van Mia? – kérdezte Max, és előrehajolt, mire a lány önkéntelenül hátrahúzódott.

– Nem tudom – vágta rá kicsit túl gyorsan.

Max elnézően elmosolyodott.

– Szép próbálkozás, de nem veszem be.

– Miből gondolja, hogy tudom, hol van Izzy?

– Nos, először is közeli barátnők, és a jó barátnők megosztják egymással a titkaikat. A hűgom egyébként sem az a fajta, aki lelécel anélkül, hogy elmondaná valakinek, hova megy. Mivel sem nekem, sem a bátyáknak nem szólt, és Nat sem tud semmit a hollétéről, csak maga maradt. – A férfi helyi sört rendelt, és most, hogy Rae kihozta az italokat, nagyot kortyolt az üvegből, anélkül hogy levette volna a szemét Miáról. – Másodszor pedig – folytatta –, látom az arcán, hogy tudja. Ó, igen, most már biztos!

– Nem kényszeríthet rá, hogy olyasmit mondjak el magának, amit nem akarok – szögezte le hűvösen a lány.

– Ó, dehogyisnem. Ne felejtse el, hogy nekem dolgozik.

Ettől egy pillanatra elakadt a lány szava. Nos, igen... Ez kétségkívül igaz volt. Öt éve önálló kertészként dolgozott, és úgy-ahogy meg is élt ebből a tevékenységből, de ennek a szállodának a kertje volt az első igazán nagy munkája. A kert megtervezésén és a kivitelezés irányításán túl fokozatosan sok más feladatot is elvállalt a szállodaprojektben. Amikor Izzy besokallt, számos feladatkörét Mia vette át, és egyfajta kapcsolattartójává vált a projektnek. Ezt az eredetileg kiegészítőnek gondolt tevékenységet igen jól meg is fizették. Mia keresete körülbelül a kétszeresére nőtt, mióta nekik dolgozott, és a magas fizetésének köszönhetően bankhitelt is fel tudott venni, hogy sürgős javításokat tudjon végeztetni a házán. És ezt a kölcsönt természetesen vissza kell fizetnie.

A szíve eszeveszetten kalapálni kezdett, amikor hirtelen rádöbbsent, milyen következményekkel járna, ha bármilyen okból elveszítené a remek fizetését. A jövőre nézve is szép reményekkel kecsegtetett ez a mostani munkája, hiszen ha jól teljesít ezen a helyen, később újabb jövedelmező megbízásokat kaphat. Persze ahhoz átkozottul jó referenciára volt szüksége.

És a fickó, akitől a referenciát várta, most itt ült vele szemben, és kihívóan bámult rá, bizonyos információkat remélve.

– Jól értem, hogy maga most megzsarolt engem? – A lány idegesen nyelt egyet.

Max megvonta széles vállát, és hátradőlt, látszólag teljesen nyugodtan.

– Amit én javaslok, az tisztes üzlet, semmi több – mondta, majd szép lassan kiitta a sörét, hogy közben Mia átgondolhassa a dolgot.

– Ha Izzy azt akarta volna, hogy maguk tudják, hol van, valószínűleg szólt volna – jegyezte meg kitérően.

– Lehetséges – felelte a férfi szenvtelenül –, de sajnos nem mondta el, és ezért ide kellett jönnöm. Mondja el, amit tudnom kell, és már itt sem vagyok, élheti az életét, ahogy eddig.

– És mit tesz majd, ha megtalálja? Visszarángatja ide, még akkor is, ha Izzy foggal-körömmel tiltakozik ellene?

Max hangosan felnevetett.

– Élénk a fantáziája, Mia.

A lány lesütötte a szemét. Nyugtalanította Max átható tekintete. Amikor a szempillái alól lopva rásandított, valósággal elállt tőle a lélegzete. Micsoda igazságtalanság, hogy férfi létére ilyen szép! Mia örült, hogy ül, mert érezte, hogy elgyengül a lába.

– Az eszébe sem jut, hogy esetleg aggódom a hűgom miatt?

Mia most egyenesen ránézett, és felismerni vélte a szemében az őszinte aggodalmat. Büntudatosan

elismerte, hogy talán túlságosan elhamarkodottan ítélte meg a férfit.

– Mi oka az aggodalomra?

– A bátyám és én ugyanazt az sms-t kaptuk Izzytől, valami olyasmit, hogy mostanában sok nehézséggel kellett megbirkóznia, ezért egy kis szabadságot vesz ki, de Nat és Kahale mindent kézben tartanak. Mégis mit gondol, mit éreztem, amikor azt olvastam, hogy a kishúgomnak sok nehézséggel kellett megbirkóznia? – Komoly arckifejezéssel hajolt előre. – Nem fogok magával játszani, amikor Izzy talán bajban van. Bármennyire is azt gondolja, hogy ezzel védi őt, nincs igaza. És ha kényszerítenem kell magát, hogy elmondja, hol van, higgye el, megteszem.

– Ne fenyegetsen! – háborgott Mia, de aztán felsóhajtott, mert valahol megértette a férfit.

– Nem áll szándékomban elmondani, hol van Izzy – felelte kedvesen, de határozottan. – Ám biztosíthatom, hogy semmi oka az aggodalomra.

– Ne mondja! Micsoda megkönnyebbülés! Akkor akár haza is mehetek, nem igaz?

– Tudja, kivel gúnyolódjon, kedves uram!

Micsoda goromba és arrogáns fickó! – dohogott Mia. Hogy lehet, hogy fizikailag ennyire vonzódik hozzá, amikor valójában ki nem állhatja? Csak azért, mert olyan jól néz ki? Ennyire nem lehet felszínes!

A Kaijal kötött rövid, kudarcba fulladt házassága után igyekezett megkeményíteni a szívét. Kaijal jóformán gyerekek voltak, amikor összeházasodtak, és egyikük sem számított arra, hogy az oly magától értetődőnek tűnő házasságuk mindössze másfél évig tart majd.

A családjaik ezer éve ismerték egymást, ők pedig, ahogy mondani szokták, hátulgombolós koruk óta sülve-főve együtt voltak, és a testvéreiket akarták utánozni, amikor idejekorán családot alapítottak. Már nagyon várták a közös életüket, de aztán nem lett olyan csodálatos, mint remélték.

A válasz békésen, barátságban zajlott. Mindazonáltal Mia megtanulta a leckét, és egyelőre távol tartotta magát a férfiaktól. Persze azóta már négy év telt el... El tudta képzelni, hogy újra férjhez menjen, de hosszú volt a lista, amelynek alapján ki szándékozott választani a tökéletes jelöltet.

Vajon a Max Stowe-ra adott meglepő testi reakció azt jelzi, hogy túlzásba vitte az önmegtartóztatást? Akárhogy is, nagyon furán érezte magát a jelenlétében. Még soha nem találkozott hozzá hasonló férfival.

De nem felejtette el, hogy Max a főnöke, az ő kezében van a jövője. Muszáj volt hát visszafognia magát. Ugyanolyan higgadtan, profin és magabiztosan kellett viselkednie, mint ahogy a férfi is tette. Vagy legalábbis meg kell próbálnia.

– Először az jutott eszembe, felkérek egy magánnyomozót – vetette fel Max. – Aztán viszont arra gondoltam, hogy ha személyesen keresem meg önt, akkor ez talán elkerülhető.

– Izzy nincs bajban – mondta Mia vonakodva. – Csak azért mondom, hogy ha esetleg attól fél, hogy belekeveredett valamibe... valami veszélyes dologba. Ne izguljon, mert nem ez a helyzet.

– Egészen pontosan mit ért veszélyes dolog alatt?

Mia a férfira nézett. Nagyon jól el tudta képzelni Izzy helyzetét. Max Stowe kétségkívül olyan ember volt, aki nem tűrt ellenvéleményt, sőt éppen ellenkezőleg: elvárta, hogy a parancsait teljesítsék.

– Nem él drogokkal. És nem tett semmi törvénybe ütközőt. De ezt magának is tudnia kell, elvégre a testvére.

Max büntudatosan pislogott.

– Azt mondta, jelentős korkülönbség van maguk között.

– Tizenkét év. A kapcsolatunk valószínűleg kicsit formálisabb, mint ahogy maga gondolja.

– Miért? – kérdezte Mia, mire a férfi hitetlenkedve rámeredt. A lány bocsánatkérően felemelte a kezét. – Elnézést. Semmi közöm hozzá.

– Így igaz. Nem hajlandó megmondani, hol van a húgom... Azzal akar kifizetni, hogy maga szerint nincs veszélyben. Mégis miért kellene hinnem magának?

– Mert ez az igazság. Bárcsak elmondhatnám, miért van szüksége a húgának egy kis időre, de azzal megszegnék egy ígéretet. Csak annyit mondhatok, hogy nem akar örökre távol maradni.

– Nincs olyan probléma, amit ne tudnék megoldani – magyarázta Max határtalan önbizalommal.

– Ezt Izzynek is tudnia kell. Soha nem hagytam őt cserben, és most is mindent elsimítanék, ha tudnám, miről van szó.

Mia türelmetlenül csettintett a nyelvével. Hogy lehet, hogy egy ilyen nyilvánvalóan okos ember ilyen nehéz felfogású? Némán nézte a férfit, amíg Max meg nem elégelte a dolgot.

– Ha mondani akar valamit, bökje ki!

– Eddig az volt a benyomásom, hogy nem nagyon kíváncsi mások véleményére – felelte a lány.

– Ez viszont eddig nem akadályozta meg benne, hogy mindenfélét mondjon nekem – vágta oda a férfi nyersen.

Mia elpirult.

– Izzy nem akarja, hogy megoldja a problémáit – mondta merészen. – Nem csak úgy kivett egy kis szabadságot. Kifejezetten azt szeretné, ha maga nem keresné, és külön megkért, tegyek meg mindent, hogy ne találja meg. Csak egy kis időt kér, és szerintem nagy hiba lenne, ha nem tartaná ezt tiszteletben.

2. FEJEZET

– Kifejezetten azt szeretné, ha maga nem keresné...

Max frusztráltan és zavartan ismételt magában Mia szavait. Fura, szorongató érzés kerítette hatalmába, amit inkább nem kezdett részletesen elemezni.

Tényleg mindent megtett a testvéreiért. Amikor a szülei tizenkét évvel ezelőtt meghaltak, Izzy még csak tízéves volt, ő pedig huszonkettő, ugyanannyi, mint most a húga. Fiatal volt, épphogy kijött az egyetemről, előtte állt az egész élet. A sorsnak azonban más tervei voltak vele. A szülei meghaltak, amikor lezuhant a magángépük, amellyel a rossz időjárási körülmények ellenére is felszálltak. És ezzel vége lett Max gondtalan fiatalságának. Mivel nagykorú volt, ő lett a két fiatalabb testvére gyámja, és ezt a felelősséget zokszó nélkül vállalta. Ettől kezdve félretette az álmait és a vágyait, és mindent megtett, hogy biztonságos környezetet teremtsen az öccsének és a húgának.

Persze az is segített, hogy a szülei, akik mindketten gazdag családból származtak, virágzó céget hagytak rájuk. Max legfontosabb kötelességének tartotta, hogy a testvéreiről gondoskodjon. És most a húga nem akarja, hogy megtalálja?

Pedig mennyire vigyázott rá! Ő segített neki, valahányszor döntenie kellett eddigi élete során, és kifejezetten Izzynek szervezte ezt a szállodai projektet! Hány lánynak adatik meg, hogy az üzleti diploma megszerzése után rögtön egy exkluzív butikhotelt alapíthasson Hawaiiin, ahol minimális ellenőrzés és irányítás mellett megvalósíthatja a saját elképzeléseit?

– Ez nevetséges – hárította el határozottan Max. – Azt hiszem, szükségem van még egy italra... és valami ennivalóra. – Intett a pincérnőnek.

A kávézó lassan megtelt. Minden vendég Miához hasonló, laza öltözetet viselt, Maxet, aki úgy nézett ki, mintha egy divatmagazin címlapjáról lépett volna le, többen is megbámulták. Érthető ebben a nyomasztó hőségben...

– Miért lenne nevetséges?

– Mit mondott pontosan a húgom? Jut eszembe: nem gondolta meg magát az italt illetően? És biztos, hogy nem kér semmit enni?

Miának nem kellett ránéznie az étlapra, hogy tudja, mit szeretne. Egy Maui Lager sört és egy tányér koreai csirkeszárnyat. Nagyon éhes volt.

– Izzy tudta, hogy maga meg akarja majd találni.

– Nem meglepő.

Max igyekezett visszafogni a türelmetlenségét. Ahhoz képest, hogy Mia láthatóan szívesen dacolt vele, hirtelen nagyon tétovának tűnt. Észrevette, hogy fülig pirult, és kerüli a tekintetét. Max kedvtelve szemlélte. Bár nyers volt a modora, és a legtöbb nővel ellentétben meg sem próbált flörtölni vele, kifejezetten tetszett neki a lány hibátlan, bronzszínű bőre, kifejező, karamellbarna szeme.

Talán túlságosan is. Pedig nem lenne szabad hagynia, hogy Mia elvárásolja. Csak egyetlen okból ült itt vele: hogy megtudja tőle, hol találja a húgát. Ez a vártnál nehezebbnek bizonyult, de egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy előbb-utóbb megkapja a kívánt információt.

– Nézze... – Rae mindkettőjüknek hozott sört, és Max egy pillanatig a kezében tartotta a hűtött üveget, mielőtt belekortyolt. – Nincs kedvem játszózni. Az idő pénz, az enyém különösen, nem érek rá, hogy harapófogóval szedjem ki magából a válaszokat.

– Hát nem érti? Izzy kifejezetten nem akarja, hogy maga utánamenjen. Ki kell tisztítania a fejét. Tudja, volt egy kapcsolata, ami nem a tervek szerint alakult...

Max megdöbbsent.

– Micsoda? Folytassa!

– Már így is túl sokat mondtam. Értse meg, Izzynek időre van szüksége, hogy kiheverje ezt az

egészet.

– Mi történt?

– Semmi! Semmi sem történt, de azt hiszem, Izzy azt remélte, hogy valami... valami fontos dolog fog történni.

– Ki az a férfi? – Maxben felhorgadt a düh. Haragudott a fickóra, aki felelős a kishúga hirtelen eltűnéséért.

– Az nem számít – rázta a fejét Mia.

A pillantása találkozott Max dühös tekintetével, és a férfi kezdett megnyugodni.

– Nehéz elképzelni a húgomat egy szemétlárával – sóhajtotta.

– Szerintem maga semmilyen férfival nem tudja elképzelni a húgát – mosolygott Mia.

Hátradőlt. Még hozzá sem nyúlt a söréhez, annyira Max Stowe-ra összpontosította a figyelmét. A férfi olyan erőt és energiát sugárzott, amivel teljesen megbabonázta. Amikor felszolgálták neki az ételt, ivott néhány kortyot a söréből, és tétován ízlelgette a fűszeres csirkeszárnyakat, miközben rendezte a gondolatait.

Jól tette vajon, hogy megszegte az ígéretét, és megemlítette Izzy és Jefferson kapcsolatát? De másképp hogyan tudta volna megakadályozni Maxet abban, hogy megtegye, amivel fenyegetőzik? Miért hinné el neki, hogy nincs baj, ha egyszer nem avatja be semmibe? A férfi nem ismeri őt. És ha nem hisz neki, a végén tényleg magánnyomozót fogad Izzy felkutatására. Egy ilyen gazdag embernek ez tényleg csak egy telefonhívásába kerül.

– Mit akar ezzel mondani? – kapaszkodott bele Max az utolsó megjegyzésbe.

– Nos, néha nem árt a háttérbe húzódni, és hagyni, hogy azok, akiket szeret, elkövethessék a hibáikat.

– Izzy egyszer sem mondta nekem, hogy túlságosan védelmező vagyok.

– Megkérdezte tőlem, miért tűnt el, és én elmondtam. Nincs több hozzáfűznivalóm. – Mia eltolta a tányérját, és megtisztította az ujjait a nedves törülközővel, amit a grillezett csirkeszárnyak mellé kapott.

Max megivott még egy sört, és evett egy nagy adag *poke*-ot, azaz hawaii halsalátát. Az öntet foltot hagyott méregdrága pólóján, amitől valahogy emberibbnek és kevésbé megközelíthetetlennek tűnt.

Izzy eleget mesélt Miának a családjuk tragikus történetéről, és ő tele volt együttérzéssel a barátnője iránt. El sem tudta képzelni az életét a szülei vagy a hangos, vidám családja nélkül. Ott voltak a nővérei a párjukkal, az unokaöcsök és unokahúgok. Amilyen gyakran csak lehetett, összejöttek. Persze voltak gondok, mint minden családban, de idővel minden nézeteltérés elsimult. Mia úgy gondolta, szomorú lehet úgy élni, mint Izzy: szülők nélkül, egy szigorú, megközelíthetetlen testvér felügyelete alatt. De Maxszel is együttértett, és nem akart igazságtalan lenni.

– Sajnálom – mondta halkan.

– Mit?

– Nem lehet könnyű azt hallani, hogy a húga nem akarja, hogy megkeresse.

– Köszönöm az udvarias együttérzést. – Max kerülte a lány tekintetét. – De túl fogom élni.

– Ha úgy dönt, hogy felbérel valakit, aki megkeresi Izzyt, nem állíthatom meg. De nem hiszem, hogy jó ötlet lenne.

– Mi történt közte és a között fickó között? Valami erőszakos dolog?

– Édes istenem, dehogy! – sietett a férfit megnyugtatni Mia. – Emiatt nem kell aggódnia. Jefferson egy idióta, de nem gazember.

Max érzékelhetően megkönnyebbült.

A lány kicsivel később magától értetődően felajánlotta, hogy kifizeti a számla felét. A férfi annyira meglepődött, hogy hirtelen eltűnt a tekintetéből az a jeges távolságtartást, amitől Mia hátán mostanáig futkározott a hideg.

– Egy kezemen meg tudom számolni, hány olyan nő akadt, akik ezt felajánlotta – jegyezte meg.

– Illetve... ez valójában nem is igaz. Maga az első. Szóval köszönöm az élményt.

Mia elpirult. Hirtelen egész testét elöntötte valami különös melegség.

– Nos, én mindig ragaszkodom hozzá, hogy kifizessem a részemet, ha egy férfival iszom vagy vacsorázom – magyarázta.

– Ami, gondolom, nagyon gyakran előfordul...

A lány még jobban elvörösödött. Valójában alig néhány randevúja volt a válása óta, és azokat a pasikat is mind a nővérei keresték neki.

Ő volt a kívülről a családjában, az egyetlen, akinek nem volt párja. Két nővére már házas volt, sőt gyerekeik is születtek, a másik kettő pedig jegyben járt. Mia huszonhét éves volt, és pontosan tudta, mit gondol róla a családja: *Négy év telt el, mikor felejt el végre a zátonyra futott házasságát, és talál magának egy kedves, helyes fiút?*

– Későre jár – mondta most, és a hátizsákjáiért nyúlt.

– Álmomban sem jutna eszembe, hogy kifizettessek magával egy tányér csirkeszárnyat és egy üveg sört – jelentette ki határozottan Max.

– Nos, ebben az esetben köszönöm – felelte a lány. – Főleg, hogy nem kapta meg tőlem, amit akart. Akkor én most elmegyek, ha nem bánja. Tájékoztatom kell Izzyt, hogy megemlítettem magának a Jefferson-ügyet. Ha ezután kapcsolatba akar lépni önnel, természetesen szólok. Vagy közvetlenül ő fogja megkeresni magát. De ha nem... – Megvonta a vállát. – Ha többé nem hall felőle, akkor Izzy nem akarta, hogy beleszóljon az életébe.

– Kikísérem. – Max felállt, és néhány nagy címletű bankót dobott az asztalra.

– Igazán nem szükséges. – A lány idegesen hátrált. Pólóban, szárongban és flip-flop papucsban erősen alulöltözöttnek érezte magát a férfihoz képest.

– Nos, szerintem... – Max követte őt kifelé az étteremből – ...a beszélgetésünknek még nincs vége.

– Ez mit jelentsen? – Mia nyugtalanul nézett rá. – Ahogy mondtam, nem akadályozhatom meg, hogy kerestesse a hűgát, de...

– Emlékszem rá, mit mondott, és tökéletesen egyetérték.

– Tessék? – A lánynak elegendő volt rápillantania ahhoz, hogy ismét Max bűvkörébe kerüljön.

A férfi megfogta a könyökét, megkerülte vele kocogók egy csoportját, majd továbbvezette az útra, amely elválasztotta a tengerpartot a várostól.

Oahu volt Hawaii szíve, a szigetek közül a legvárosiasabb. A főváros, Honolulu számtalan étteremmel, galériával és múzeummal büszkélkedett, és az épületek sziluettje most, hogy besötétedett, csillogó háttérrel biztosított a tengerparti tájnak. Mia mindig izgalmasnak találta ezt a kettősséget: a fekete óceán megnyugtató moraja az egyik oldalon, és a pezsgő éjszakai életet élő nagyváros a másikon.

De ebben a pillanatban még ez sem volt hatással rá, mert minden figyelme az oldalán lépkedő karizmatikus férfira összpontosult. Amikor Max elengedte a karját, minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne dörzsölje meg azt a pontot, ahol a férfi megérintette.

– A szállodám – intett Max előre a fejével.

Mia nem lepődött meg azon, hogy a város egyik legdrágább szállodájában szállt meg, ahonnan közvetlen kilátás nyílt a tengerre. De ha Max azt tervezte, hogy ebben a luxushotelben folytatják a beszélgetésüket, akkor csalódnia fog. Már a gondolat is, hogy szállodába menjen Max Stowe-val...

– Most már tényleg haza kell mennem.

Max halkán felnevetett.

– Már megint azt csinálja – jegyezte meg gúnyosan, miközben átkeltek a forgalmas utcán. – Megint a legrosszabbat feltételezi rólam. Nem akartam felszedni a tengerparton, és most sem áll szándékomban a lakosztályomba csalni.

Mia örült, hogy a férfi nem látja a pirulását. Vajon mit gondolhat róla? Mennyire tartja beképzeltnek?

Furcsamód éppen az ellenkezője volt a helyzet. A házassága kudarcra mélyen elbizonytalanította Miát. Szóval Maxnek e tekintetben téves elképzelései voltak róla.

De nem látott okot arra, hogy ezt a téves megítélést helyesbítse, mert egyáltalán nem érdekelte, hogyan vélekedik róla a férfi, így hát hallgatott.

– Csak azért megyünk arra, mert a szálloda előtt könnyebb taxit fogni magának.

– Jó lesz nekem a busz is.

– Előfordult már valaha a világtörténelemben, hogy elfogadta egy másik ember javaslatát, vagy sportot űz abból, hogy mindenben vitatkozni kezd? Persze az is lehet, hogy csak én vagyok magára ilyen hatással. Elismerem, hogy talán igaza van a húgommal kapcsolatban. Kiábrándító, hogy Izzy fél velem beszélni arról, ami a szívét nyomja, de hát legyen. – Max lelassította a lépteit, ahogy közeledtek a luxusszálloda impozáns márványoszlopokkal díszített bejáratához.

Ahogy az várható volt, taxik sora parkolt az épület előtt. Max megállt.

– Azt mondja, a húgom nem akarja, hogy megkeressem. Tegyük fel, elhiszem, hogy ez holmi pillanatnyi mélypont az érzelmi életében, és nincs semmi komolyabb baja...

– Nem szabad alábecsülnie a szerelmi bánatot.

A férfi arcifejezése arról árulkodott, hogy fogalma sincs, miről beszél Mia. De határozottan úgy tűnt, elfogadta, hogy nem a legjobb ötlet magánnyomozót fogadni Izzy felkutatására. Gúnyos tekintetéből ítélve nem igazán értette, miért viselkedik valaki egy kis szívfájdalom miatt ilyen szélsőségesen.

Mia kíváncsisága felébredt. Max olyan hűvös, olyan távolságtartó! Annyira ura a helyzetnek! Vajon az élet minden területén ilyen?

Eszébe jutott, hogy Izzy egyszer munkamániásként jellemezte a bátyját. Ez pedig akár azt is jelentheti, hogy egyáltalán nincs ideje a kapcsolatokra. Pedig ahogy kinéz, minden ujjára száz nőt is kaphatna!

Miát váratlanul előntötte a forróság. Olyan erős vágy fogta el, hogy az valósággal sokkolta.

– Ebben a kérdésben nem értünk egyet – mondta Max.

Mia, akinek tekintete a férfi széles mellkasán pihent, azon kapta magát, hogy elképzei, hogyan nézhet ki Max a drága pólóing nélkül.

– Figyel rám egyáltalán? – csattant fel Max, amikor Mia nem válaszolt.

A lány vonakodva felnézett, és bólintott.

– Igen, de kezd elegendem lenni magából. Nem tudom, mit akar még tőlem. Most már tudja, miért tűnt el Izzy, és hogy előbb-utóbb újra fel fog bukkanni. Akár már a jövő héten visszatérhet. Szóval miről kell még beszélnünk?

Max elnézően sóhajtott.

– A maga alkalmazotti státuszáról, természetesen.

Hát persze... Mia megrémült. Hogyan felejtette el ezt akár csak egy pillanatra is?

– Nos, ami azt illeti, elég későre jár...

– Nem szívesen akadályozom meg a pihenésben, de ez a beszélgetés garantáltan nem egy-két percet vesz igénybe, Mia. Természetesen lefolytathatjuk itt kint az utcán is, vagy bemehetünk a szállodába. A hotel bárjában nyilván kényelmesebb lenne. – Rövid ideig habozott, majd gúnyosan hozzátette: – De ha még mindig fenntartásai vannak ezzel kapcsolatban, akkor maradhatunk itt kint is. Nem ragaszkodom hozzá, hogy bemenjünk.

A lány most először érezte ki a férfi hangjából az ellentmondást nem tűrő keménységet. Azt, hogy ő a főnök, és joga van utasításokat adni neki. És ezt sikerült világossá tennie anélkül, hogy kimondta volna.

– Jó lesz a bárban – adta meg magát, és mosolyt erőltetett az ajkára.

Max egy pillanatilag kutatóan nézett rá, aztán bólintott, és a fényesen kivilágított szálloda bejárata felé fordult. Miának nem volt más választása, mint követni.

A szálloda halljában tartózkodó kiöltözött vendégek láttán elszégyellte magát az egyszerű strandruhája miatt.

Négy impozáns, fehér márványoszlop osztotta ketté a hatalmas előcsarnokot, a kristálycsillárok fénye visszaverődött a sötétbarna, magasfényű parkettáról. A pasztellzöld színű, nagyméretű szőnyegek olyan szépek voltak, és olyan drágának tűntek, hogy Mia valósággal félt rájuk lépni. Elbizonytalanodott ebben a luxuskörnyezetben.

Szinte megkönnyebbült, amikor beléptek a félhomályos bárba, ahol halk, visszafogott zene szólt. Tágas hely volt, zavartalan beszélgetésre alkalmas.

Mia leült az egyik asztalhoz, és feszülten előrehajolt, amint megrendelték az italukat.

– Szóval az... az alkalmazotti státuszomról akart beszélni velem. Talán ki akar rúgni, amiért nem úgy válaszoltam a kérdéseire, ahogy szerette volna?

– Nyugodjon meg. – Max hátradőlt, és megvárta, míg felszolgálják az italokat és két tálka kesudiót.

– Hogyan nyugodhatnék meg, amikor talán már nincs is állásom?

A férfi szenvtelenül megvonta széles vállát.

– Azt szokták mondani, hogy a szerelemben és a háborúban minden megengedett. Ha az lett volna a benyomásom, hogy olyan információkat tart vissza, amelyek veszélyeztethetik a húgomat, nem riadtam volna vissza a keményebb eszközöktől. – Belekortyolt az italába. – De pillanatnyilag hiszek magának, és nem gondolom, hogy bagatellizálta a helyzetet. Bár nem igazán értem, hogy lehet egy párkapcsolati csatlódás miatt eldobni egy álommunkát, és sokakat bizonytalanságba taszítani, de nem vagyunk egyformák, ugyebár.

Mia bátorságot merített abból, hogy a férfi nem akar felmondani neki. Várakozva belekortyolt a koktélijába, és elrágcsált néhány kesudiót.

– Térjünk a tárgyra, Mia – folytatta Max. – Izzy távolléte miatt a tervezettnél kicsit tovább kell itt maradnom.

– Miért?

– Mégis mit gondol? – A férfi kihívóan nézett rá, de a lány nem hagyta magát kizökkenteni.

– Nat nagyszerű munkát végez – ellenkezett. – És Kahale is. Különbözően is, jelenleg alig néhány dolgozót kell irányítani, mert a szállodaprojekt még csak most indul be... Volt egy rövid távú ellátási probléma, de ez mostanra megoldódott. A tényleges belsőépítészeti tervezéssel csak akkor lehet foglalkozni, ha az építkezés befejeződött. Mivel azonban ez mindössze húszszobás szálloda, nem fognak kifutni az időből. Semmi olyan problémát nem látok, amit a fiúk ne tudnának megoldani. Nat tapasztalt építésvezető.

Max olyan sokáig hallgatott, hogy Mia ideges lett.

– Nagyon jól ismeri az ottani folyamatokat – jegyezte meg végül a férfi.

Mia kapva kapott a bókon. Ha be akarja biztosítani az állását, úgy érezte, bizonyítania kell a hozzáértését.

– Eredetileg azért vettek fel, hogy megtervezem és kialakítsam a hotel kertjét – magyarázta jól hallható lelkesedéssel. – Mint tudja, ez nagy kiterjedésű terület, és számomra az első pillanattól fogva fontos volt, hogy a lehető legtöbb őshonos növényt megőrizsem. Nagy híve vagyok a...

– Értem – szakította félbe Max.

Mia csalódottan hallgatott el. Titkon azt remélte, hogy kicsit nagyobb hírverést csaphat magának. Amikor a férfi továbbra is némán bámulta, felbátorodott, és folytatta:

– Szóval eredetileg kertépítő mérnökként alkalmaztak, de azóta már nagyon sok mindent csináltam, hiszen kicsi a csapat. Ha az építőmunkásokat nem számítjuk, akkor tényleg csak négyen vagyunk: Nat, Kahale, Izzy és én.

– Izzy, aki nem elérhető.

– De hamarabb visszatér, mint gondolná! – bizonygatta Mia mély meggyőződéssel, pedig valójában nem volt annyira biztos ebben. Úgy sejtette, Izzy nemcsak a párkapcsolati problémák és a szerelmi bánat elől menekült el, hanem megunt a rá kényszerített élet korlátait. Utálta, hogy nem csinálhatja azt, amire vágyik. Szívét-lelkét beleadta ennek a szállodaprojektnek a kreatív oldalába, de a másik oldalát – a papírmunkát, a könyvelést, a cégekkel és kereskedőkkel való tárgyalásokat – ki nem állhatta. Amikor csak lehetett, ezeket a feladatokat Miára testálta, aki viszont ügyesen megbirkózott velük.

– De maga legalább itt van – mondta Max elgondolkodva. – Szóval a helyzet a következő: itt maradok, mert időt akarok adni a húgomnak, hogy észhez térjen. De valakinek át kell vennie a helyét, és magának be kell avatnia a részletekbe. – A férfi jelentőségteljesen nézett rá.

– Mit jelentsen ez? – Mia már azelőtt tudta, mit felel, mielőtt a férfi megszólalt volna.

– Izzy nincs itt, magával ellentétben. Itt az ideje, hogy felnőjön a kihíváshoz.

3. FEJEZET

Max nem számított rá, hogy ez lesz a vége. A nagy víz túloldaláról mi sem tűnt egyszerűbbnek, mint hogy a legjobb barátnőt megszarolva felkutassa Izzyt, és visszarángassa a földre – pontosabban a feladataihoz. Úgy képzelte, hogy egy-két napon belül haza is repül, és ott folytatja az életét, ahol abbahagyta, de ennél nem is tévedhetett volna nagyobbat.

Max Stowe olyan életet élt, amely sokakat az idegösszeomlás szélére sodort volna. Minden más háttérbe szorult a munkája mellett. Amikor nagy ritkán lazított, akkor olyan nők társaságában tette, akik tudták, mire számíthatnak tőle. Egészséges szexuális étvágygal rendelkező férfi volt, aki nem a hosszú távú kapcsolatok híve. Egyszer sem engedte, hogy az érzelmei elhomályosítsák az elméjét.

Gyermekkorában volt alkalma megtapasztalni, milyen pusztító káoszt okozhatnak az érzések, ha eluralkodnak az emberen. A három testvér közül ő volt a legidősebb, és ellentétben Jamesszel vagy Izzyvel, jól látta, hová vezet a féktelen szenvedély. A szülei csak egymással voltak elfoglalva, a gyerekeik nem nagyon érdekelték őket, a szülői szerepüket valamiféle játéknak tekintették. Maxet hétéves korában internátusba küldték. A fiú tízéves korára megtanulta, hogy tehet bármit, sem az apja, sem az anyja figyelmét nem tudja magára vonni. Egy idő után már nem is próbálkozott.

Apránként bezárkózott, és befagyasztotta az érzéseit. Olyan emberré vált, aki mindent irányítani akart, aki pontosan tudta, mire vágyik, és soha nem tért le a saját maga által kijelölt útról.

De a dolgok jelenleg nem a tervei szerint alakultak, ami eléggé bosszantotta. Aznap reggel hat órakor telefonhívással ébresztette a személyi asszisztensét, hogy tájékoztassa, mely megbeszéléseket kell elhalasztania, vagy olyan menedzserekre bíznia, akik élvezik a bizalmát. James szükség esetén készenlétben állt a háttérben, de valójában épp elég dolga volt a családi vállalkozás rá eső részével.

Miközben Max a szálloda konferenciateremben ült, és várta Miát, próbálta megtervezni az előttük álló hét menetrendjét. Legfeljebb két hetet szánt a hawaii tartózkodására, és egy ilyen elfoglalt életet élő ember számára meglehetősen zavaró volt, hogy nem tudta pontosan meghatározni az elutazása időpontját.

Hátradőlt a nehéz bőrfotelben, de nem a laptopját nézte maga előtt a tárgyalóasztalon, hanem elgondolkodva kibámult az ablakon a ragyogó napsütésbe. Teljesen elmerült a gondolataiban, észre sem vette, hogy az ajtó csendesen kinyílik mögötte.

Mia megállt a küszöbön, és szívdobogva nézte Max Stowe-t. Markáns profilját, atletikus felsőtestét, ahogy ott ült, és tekintetét a nagy ablakon keresztül a távoli nagy kékségre szegezte, de a gondolatai máshol jártak. Eredetileg dolgozni akart, legalábbis ezt sugallta az előtte lévő nyitott laptop.

Kifakult farmert, szürke pólót és bőrmokaszint viselt. Hétköznapi öltözéket, amely feltűnő ellentétben állt a tárgyalóterem eleganciájával: a diófából készült komóddal, amelyen friss péksütemények illatoztak, a csillogóra polírozott húszszemélyes ovális tárgyalóasztallal és a művészi redőkbe rendezett függönyökkel keretezett magas panorámaablakkal.

Kopognia kellett volna? De hát nem Max titkárnöje, még ha valóban neki dolgozik is. Izzyt helyettesítette, és tájékoztatni készült a férfit a szállodaprojekt állásáról. Ezen az egy találkozón kell átesnie, és kész, ennyi volt. Max minden más információt megszerezhet Nattól.

Nem aludt jól, ami a férfi váratlan érkezésének fényében talán érthető is. Bár nem is annyira Max felbukkanása aggasztotta, és nem is az, hogy olyasmiket mondott el neki, amit Izzy bizalmasan közölt vele. Ami igazán ébren tartotta, az az volt, milyen hevesen reagált a teste a barátnője bátyjára. Sehogy sem tudta kivenni a fejéből markáns vonásait, atletikus testét és nem utolsósorban az igéző kék szemét...

Amikor halkán megköszörülte a torkát, a férfi feléje fordult, Mia pedig belépett a terembe. Hová üljön le? Ha az asztal túlsó végén foglal helyet, megafonra lesz szüksége, hogy beszélni tudjon hozzá...

Max megkímélte a döntéstől, és a mellette lévő szék felé biccentett.

Míg a férfi lazán öltözött, addig Mia a legelegánsabb ruháját halászta elő a szekrényéből: kosztümöt, selyemblúzt és magas sarkú cipőt. Vajon csak neki tűnt úgy, vagy Max szemében tényleg derű villant, amikor ránézett? Feszülten ereszkedett le a székre.

– Csak nyugodtan! Nem eszem meg.

– Kinyomtattam néhány tényt és számadatot, ami valószínűleg érdekelni fogja önt. – Mia rögtön a tárgyra tért, és előhúzott a hátizsákjából egy iratgyűjtőt. De Max rá se hederített.

– Köszönöm, nem szükséges. Biztos vagyok benne, hogy semmi olyan nincs benne, amit ne tudtam volna magamtól is kideríteni. – Újra hátradőlt, és összekulcsolta a kezét a feje mögött. – Először is, nem kell másképp öltöznie csak azért, mert én itt vagyok.

Mia elpirult.

– Nem hiszem, hogy a szárong, a póló és a papucs megfelelő öltözék egy ilyen helyzetben.

– Nem várom el, hogy az embereim olyan ruhát viseljenek, amelyben kényelmetlenül érzik magukat – tette hozzá Max barátságosan.

A lány most inkább hallgatott.

– Tegnap este beszéltem Nattal – folytatta Max. – Tájékoztattott a faanyag-ellátási problémákról. Kezdek rájönni, hogy Izzynek túl nagy falat volt ez a projekt. Pedig azt hittem, szívességet teszek neki azzal, hogy rábíztam a szállodaépítést. Úgy tűnik, tévedtem.

– Még csak huszonkét éves! – tiltakozott Mia.

– Meglepődne, mi mindenre képes egy rátermett huszonkét éves, ha bedobják a mély vízbe – válaszolta Max hűvösen. – E-mailben kommunikáltunk, néha telefonon. Eredetileg az volt az elképzelésem, hogy ez egy előkelő szálloda lesz, ahol nem spórolunk a luxussal. Abból, amit most megtudtam Nattól, az derült ki, hogy a húgom valami egészen mást forgatott a fejében.

– Ehhez nem tudok mit hozzáfűzni – mondta Mia halkán.

– Eredetileg csak néhány számítást akartam átfutni magával. – Max lecsukta a laptopját, és felállt. – De azt hiszem, jobb lenne, ha rögtön az építkezésre mennénk, hogy a helyszínen kaphassak képet a helyzetről.

Megvárta, amíg a lány is feláll, és követi az ajtóhoz.

– Szabad téren leszünk, és egy épülő szállodában, ahol valószínűleg még nem szerelték be a légkondit. Úgyhogy azt javaslom, cserélje le ezeket a kényelmetlen ruhákat a szokásos munkaruhájára.

Mia nehezen tudta leplezni a bosszúságát. Nem elég, hogy a férfi feldúlta a napirendjét, de most még átöltözni is elküldi, holott egész reggel azon fáradt, hogy inkább asszisztensnek, mint kertésznek nézzen ki!

– Ahogy gondolja – biccentett, és ki akart menni az ajtón a férfi előtt, de Max a karjára tette a kezét, és visszatartotta.

– Elviszem haza, és megvárom a ház előtt.

– Miért? – Mia szíve idegesen kalapált.

– Mert így gyorsabb. Míg a sofőröm odaszállít minket, beszélgethetünk. Elmondhatja nekem, mi volt Izzy terve a szállodával, aztán a sofőr elvisz minket az építkezéshez, és maga körbevezet.

A lány feszülten bólintott, és némán követte Maxet a szabadba. A férfinak természetesen igaza volt. Ha körbe kell vezetnie őt az építkezésen, ez az öltözék nem éppen ideális. Ennek ellenére kényelmetlenül érezte magát, amikor helyet foglalt a kocsis hátsó ülésén, és elmagyarázta a sofőrnek, hol lakik.

Max úgy utazott, ahogy az egy gazdag emberhez illik. A sofőr egyenruhát viselt, és csak akkor beszélt, ha megszólították. Az autó egy fekete Mercedes szedán volt, sötétített ablakkal és légkondicionálóval, ami megfizethetetlen luxus volt ezen az éghajlaton.

Mia önkéntelenül megsimogatta a puha bőrülést maga mellett. Amikor felnézett, látta, hogy

Max rajtakapta, és elmosolyodott.

– Elnézést – mentegetőzött. – Még soha nem ültem ilyen gyönyörű luxusautóban.

A férfi kényszeredetten elmosolyodott. Amikor Mia leült mellé a konferenciateremben, és ő belélegezte csábító illatát, rájött, hogy ez nem fog menni. Kizárt, hogy képes legyen órákon keresztül mellette dolgozni. Túl nagy volt a kísértés. Különben is, sokkal több értelme volna, ha a lány a helyszínen, az épülő szállodában avatná be a részletekbe. A vele való utazás az autó szűkös terében azonban újabb próbatételnek bizonyult.

Éppen ezért szándékosan az üzletre terelte a beszélgetést.

– Rusztikus mozaikcsempe, indokolatlan mennyiségű fadeszka, baldachinos ágyak... ez csak néhány a váratlan tételek közül, amelyekre rábukkantam, amikor belenéztem a könyvelésbe. Mivel úgy tűnik, hogy ön elég sokat tud a szállodaprojektről, talán felvilágosíthatna arról, miért szerezték be ezeket a tárgyakat.

A tekintete önkéntelenül is a lány érzéki szájára vándorolt. Mérhetetlenül bosszantotta, milyen nehezen tud a lényegre összpontosítani Mia jelenlétében. Max már megszokta, hogy a nők a kegyeit keresik, még azok is, akikkel üzleti ügyben találkozik. Hozzászokott, és tetszett neki. Épp elég stressz volt az életében, így méltányolta, hogy ezen az egy területen soha nem kell megerőltetnie magát.

Mia azonban minden volt, csak nem problémamentes – ezért még inkább bosszantotta, mennyire vonzódik ehhez a kiszámíthatatlan teremtéshez, aki már az elejétől fogva elutasító volt vele, és mindent megkérdőjelezett, amit Max mondott. Még azelőtt, hogy bemutatkozott volna neki.

Hagyon békén! Nem ezek voltak az első szavai?

Még most is, amikor mellette ült a kocsiban, gyanakodva nézett rá, és úgy tűnt, állandóan emlékeztetnie kell magát, hogy Max a főnöke.

Bár a lány összefogta sötét fürtjeit, és mindent elkövetett, hogy üzletiesen nézzen ki, örülten szexi volt. Vajon hogyan reagálna, ha ezt elmondaná neki? – gondolta Max.

És vajon milyen érzés lenne, ha becsúsztatnám a kezem a blúzába? – ragadta magával a képzelete. Mia melle hetyke volt, és formás, és Max arról ábrándozott, hogy megsimogatja, és a lány sóhajtozni kezd a gyönyörtől...

Forró vágy öntötte el. Meg kell fékezni a fantáziámat, döntötte el. Nemcsak azért, mert soha nem vesztette el az önuralmát, hanem azért is, mert mindig szigorúan elkülönítette az üzletet a szextől. Bármilyen gyönyörű volt is Mia, neki dolgozott, és ahogy mondani szokták: „házinylra nem lövünk”.

Mia állta a férfi szúrós tekintetét. Láta rajta, hogy valami zavarja. Max valószínűleg azon töpreng, hogyan tudná a legjobb keresztkérdéseket feltenni nekem, gondolta. Kétségtelenül adott bizonyos utasításokat Izzynek a szállodai projekttel kapcsolatban, amelyeket a húga figyelmen kívül hagyott. Az olyan férfiak, mint Max, rosszul tűrik, ha nem érvényesül az akaratuk, és úgy vélik, a legjobb védekezés a támadás. Ezért Mia tudta, vigyáznia kell, és egy pillanatra sem lankadhat a figyelme.

Ezért vett egy mély lélegzetet, elszámolt tízig, és nyugodtan válaszolt.

– Valóban tudok egyet s mást arról a szállodakoncepcióról, amit Izzy kitalált, és biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog magának, ha elmagyarázom.

Valójában egyáltalán nem volt biztos ebben. Max teljességgel hajthatatlannak tűnt, és egyáltalán nem hasonlított a hűgára. Mia még sosem találkozott senkivel, aki ennyire uralkodott volna magán. Talán ezért nyűgözte le annyira?

– Nem ez az első befektetésem a szállodaiiparban – tájékoztatta a férfi. – Tudom, mi az, ami működik ezen a területen.

– És mi lenne az?

– A luxus. A korlátlan luxus. Azok az emberek, akik sok pénzt költenek, elvárják, hogy minden tekintetben kényeztessék őket.

– Ez Hawaii, itt azért másképp mennek a dolgok. Kicsit lazábban.